

Isle of Man

AV Ole Forsblom

Bi & Fritid AB

15 % på reservdelar dock ej originaldelar.
016-48 28 88. bds.se

Isle of Man - Irland runt på hoj.

Den 21 augusti träffas sex stycken MC-entusiaster på Statoil i Södertälje intill hotell Scandic.

Sedan oktober månad 2013, har en intensiv planering varit aktuell. Jagat hotellpriser, lediga rum, platser på färjor, hytter etc. Även dokumentationen på hojarna, inte att glömma förarna, var ett allvarligt inslag i planeringen.

Planen gick ut på att vi sex killar skulle ta oss från Sverige över Danmark till England och vidare från det engelska fastlandet mot Isle of Man. Vi skulle se tävlingarna TT-Classic gå av stapeln. Sedan mot Dublin och köra runt hela den gröna ön, Irland.

Deltagare är faktiskt mina gamla kunder under den tid jag var aktiv inom takbranschen: Fredrik Pettersson, Bengt Rosén, Lars Göransson, Pontus Eknér, undertecknad själv och Kaj Sundström från TTMC.

Vädret är omväxlande. Några mörka moln syns längre söderut. Humöret är på topp :D

Efter att alla tankat sina hojar, påbörjar vi en tur som vi aldrig kommer att glömma. Den första etappen Stockholm – Helsingör skall vi avverka under dagen. Det är en ren transportsträcka, hela vägen.

Några droppar regn fick vi på oss, men inget märkvärdigt. Vi tuggar mil efter mil i maklig takt. Stannar för att få lite mat, kaffe och dundrar vidare. Vi tankar även hojarna och plötsligt står vi vid färjfastet i Helsingborg.

Väl ombord på färjan var det inte någon tid för taxfree shopping. Resan tar endast ca 20 minuter, knappt man hinner dricka en kopp kaffe. Väl på Danska sidan åker vi raka spåret till Hotell Sleep2night.

Då sken plötsligt solen och vi fick oss en kall öl ute i trädgården, innan vi checkade in.

Fortsättning nästa sida

...Isle of Man

Boendet var perfekt för oss MC-burna med parkeringen utanför ytterdörren på våra bungalows. Bättre kan det inte bli.

Värdinnan ställer upp med härliga pannbiffar, innan det är dags att summera färden, göra planerna inför morgondagen och gå och knyta oss, mätta och belåtna. Det hela hade börjat till allas fulla belåtenhet.

Den 22 augusti. Vi vaknar till en varm dag. Alla pysslar med sin packning. Humöret är gott och vi ser alla fram emot en närande frukost. I Danmark vet man hur man börjar en ny dag.

Innan vi får ihop alla packningar hittar vi Pontus knäböjandes bredvid sin Pan European. Hojen har 25 000 respektgivande mil bakom sig. Hojen håller på att tappa vänster ljuddämpare. Inget problem, Kaj körde ju utan ljuddämpare.

Nu rullar vi mot Esbjerg, 34 mil borta, trodde vi. Lasses Aprilia Caponord, var av annan åsikt, eller egentligen hans batteri.

Vi får snurr på Aprilian trots några oroliga blickar och beger oss vidare mot Esbjerg och färjan mot Harwich. Vi hade en tidtabell att hålla. Färden gick som planerat.

Vid första pausen, ja då var det dags igen, Aprilian fick en egen nyinhandlad startkabel. Lasse hade så pass mycket packning med sig att startkabeln fick bo hos Kaj. Vi drog vidare mot Esbjerg utan några problem.

Väl i Esbjerg, konstaterade vi att vi hade gott om tid, innan färjan lämnade kajen. Nu hade det börjat regna. Efter en kortare rekognosering åkte vi till en närliggande MC-handel och Aprilian fick ett nytt batteri.

Esbjerg-Harwich är en riktig färjetur med avgång 18:45 och ankomst följande dag 12:00.

Fortsättning nästa sida

...Isle of Man

Men innan man går ombord, åker ombord är det en sedvanlig passkontroll. Jag samlar ihop våra pass och går mot passkontrollen, tillika incheckning och vi får våra biljetter.

Alla utom Pontus, hans pass hade utgått i maj, vi åkte i augusti. I moderna tider går saker och ting att ordna hyfsat smidigt och efter en kort visit hos den engelska tullen hade Pontus fått sitt pass giltighetstid förlängd. Nu åkte vi ombord, sist av alla, antar jag. Ombord fick vi äta vid dukat bord. Buffé serverades och alla lät sig väl smaka.

Följande morgon, middag anlöper Serena Seaways, tillhörande DFDF Seaways, till Harwich. En ny passkontroll, utan missöden och vi rullar ut i vänstertrafiken, aningen ovan. Kul nog stannade alla inför den första större rondellen och tog sig en funderare hur allting funkade, liksom avigt. Vi kom så småningom iväg. Av okänd anledning hade jag blivit reseledare och fick äran att köra först.

En bit från Harwich i ett mindre samhälle med påtaglig rusningstrafik, bli Bengt påkörd bakifrån av en personbil. Det hela slutar med blotta förskräckelsen. Bengt kommer överens med föraren om något, vi tejpar Hayabusan och drar vidare. Utan silvertejp lämnar inte en motorcyklist parkeringen. Vi hamnar så småningom ut på motorvägarna och lägger mil efter mil bakom oss.

Etappen Harwich – Liverpool mäter hela 45,5 mil, men vi hade tekniken på vår sida, färjan mot Isle of Man hade nämligen motorkrångel.

Detta visste vi om så avgången var flyttad till klockan 23:00.

Ankomsten motsvarande blev istället för 24:00, hela 02:00. Trippen tar ca 3 timmar normalt.

Färjan, Manannan, var en katamaranskrovad uppfinning som gick rätt fort trots motorhaveriet. Vi fick lite bukfillning, dricka, under resans gång och landade trötta i Douglas.

Fortsättning nästa sida

...Isle of Man

Nu gällde det att hitta hotellet: Acacia Boutique Hotel på huvudgatan i Douglas. Lättare sagt än gjort, mitt i natten.

Mörkret var inte det enda problemet, det myllrade av trafik både på körbanan och på trottoarerna. Slutligen tog jag hjälp av en taxi. Han körde före och vi efter.

Efter 200 m pekade han till vänster och sade "have a nice stay", sedan försvann han i natten. Vi checkade in, man hade väntat på oss.

Då vi steg in på rummen konstaterade vi att vi hade "dubbelsängar". Vi var alla vana hemifrån med dubbelsäng, men nu var läget plötsligt aningen nytt. Vi påtalade dilemmat för receptionen och snart hade vi i alla fall varsitt täcke. Det vill man ju inte ha hemma, men här kändes det jättebra. Det kan inte endast bero på vänstertrafiken att allting blir avigt.

Den 23 augusti, vaknar vi till världens regn och storm. Ingen ide att ens tänka på att hoja en enda meter. Vi tog den lokala spårvagnen upp till Snöfjället, öns högsta punkt. Banans sträckning går även den häruppe. Väl uppe på höjden blåste det så infernaliskt att vi i språngmarsch tog skydd på cafét. Så småningom tog spårvagnen oss ner till Douglas igen.

De andra dagarna på Isle of Man var vädret helt okej. Vi var ute och testade banan, faktiskt hela två varv. Tidvis gick det riktigt fort, men nere i bebyggelsen var farten plötsligt borta. Det gick inte att köra fort bland alla medtrafikanter, stengärden och höga trottoarkanter.

Jag kom upp i hela 170 km/h, uppe på höjderna. De tävlande snittade på 166 km/tim på ett helt varv.

När de tävlande passerade som snabbast kunde man inte urskilja färgen på deras hojar. Då går det undan - på riktigt!

Fortsättning nästa sida

...Isle of Man

TT-Classic är en intressant klass att titta på, man startar med några sekunders mellanrum ut på den 63 km långa banan. Kör tre varv, sedan var det klart.

Vi stod vid starten, sedan tog Fredrik oss ut på hajk i klorofyllen. Vi passerade betesfält, staket, grindar och skogsgläntor innan vi plötsligt stod intill banan på en bergsknalle, där vi satte oss och njöt av både solsken och tävling.

På vägen "hem" stannade vi för en öl och senare för att äta. Vi hade sprungit omkring i solskenet hela dagen, utan att ha vatten med oss. Då vi väntade på maten, blev plötsligt såg jag allting dubbelt. Jag kunde inte stiga upp och hade inte kunnat gå heller.

Med tom mage leddes jag mot hotellet. Pontus fixade en flaska vatten på vägen och sedan började världen "gå ihop" till ett. Det var kusligt. Men följande dag var jag "fit for fight" igen, och vi tog färjan mot Dublin. Jag kände väl mig sådär.

Den 27 augusti anlöpte vi hamnen i Dublin.

Mera om Irland i nästa nummer av Skinnknutten

/Ole Forsblom,

En kär vän och fixare...

Det har nu gått en tid sedan Lars "Tomten" Bringfelt lämnade oss övriga för att istället "fixa allt och lite" till där uppe på andra sidan de grå moln vi har ute sedan ett par månader tillbaka.

Frågan är om han tänker lämna tillbaka lite sol till oss snart eller om han tog med sig allt ljus denna mörka höst?

Jag hade tyvärr inte nöjet att få känna Tomten under så lång tid, utan min första kontakt med honom kom augusti 2013, i samband med att jag blev medlem i TTMC. Det första som slog mig var att han gav intryck av att kunna fixa "allt" (jag lärde mig rätt snart att han kunde faktiskt fixa allt).

Under det året som gick så träffade jag honom kanske 8 gånger, varav de sista fyra gångerna var under sensommaren/hösten 2014. Dessa sista fyra gångerna var skjuts till klubbmöte, samt när det skulle hämtas grejer som han, förstås, "fixat" åt klubben.

Den gången när jag hämtade honom i Kimstad och åkte upp till Eskilstuna för vårt klubbmöte, så tillbringade vi totalt ca 6 timmar i bilen ihop (fram och tillbaka).

Under dessa 6 timmar så berättade han så mycket om sitt liv för mig, jag imponeras av att han hann med så mycket som han gjort. Men en sak hann han inte med: att krocka med ett vildsvin med motorcykeln. Övrigt vilt sa han rätt stolt att han hunnit med, såsom: älg, rådjur, hjort, grävling, hare, bäver mm.

Han berättade även om Guldvingeklubben, där han nyligen blev hedersmedlem - och han var med via videolänk för att kunna vara med live.

Trots att jag träffat honom så få gånger, så kommer han alltid finnas i mitt hjärta - han färgade mig verkligen. Hans sätt att vara, typ "att om man inte hjälps åt med fixandet, så kommer det inte bli gjort".

Om vi alla tänker lika som han gjorde, så skulle även våra mörkaste och dystraste dagar vara lätta att hantera.

Tomten hann nog med mer än vad vi andra skulle hinna med på 200 år.

/Tomas Eriksson, redaktör Skinnknutten, TTMC